

Arrest

nr. 45 559 van 29 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 augustus 2004 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 augustus 2004 een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal nam op 23 februari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven dd. 24 februari 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Serviër, afkomstig uit Jagodina en bezit u de Servische nationaliteit. U zou zich nooit aangetrokken gevoeld hebben tot vrouwen en sinds 1982 een relatie gehad hebben met uw schoolkameraad, V.(...) M.(...). U zou uw relatie geheim gehouden hebben en daar u en uw partner samen een bedrijf hadden, zou uw omgeving geen argwaan gekoesterd hebben ten opzicht van de aard van jullie relatie. In 1986 zou u onder druk van uw familie een kortstondige relatie aangeknoopt hebben met O.(...) J.(...). U zou één nacht bij haar doorgebracht hebben en nadien het contact verbroken hebben. Wanneer u haar geruime tijd later toevallig op straat zou tegengekomen zijn, zou O.(...) u verteld hebben dat zij bevallen was van uw kind. O.(...) zou uw geaardheid via uw vrienden en kennissen achterhaald hebben en uit vrees dat uw zoon dezelfde voorkeuren zou krijgen, ieder contact met u vermeden hebben. U zou O.(...) voorgesteld hebben een DNA-test te laten doen, wat zij echter weigerde. Kort nadien zou O.(...) bij de politie een verklaring met betrekking tot uw seksuele geaardheid afgelegd hebben. Wanneer uw ouders uw geaardheid ontdekken, zouden zij ieder contact verbroken hebben. Sindsdien zouden u en uw partner, M.(...) V.(...), door de politie geïsoleerd zijn. Op 15 december 1989 zou de politie u en uw partner in hetzelfde appartement aangetroffen hebben, hoewel jullie niet betrappt werden op laakbare daden, zou de politie jullie meegenomen hebben. U zou tijdens deze arrestatie gewond geraakt zijn aan uw hand. U en uw partner zouden voor jullie homoseksuele relatie veroordeeld zijn tot één jaar gevangenisstraf. Toen u op 15 december 1990 in vrijheid gesteld werd, zou u zich met V.(...) in Kragujevac gevestigd hebben. Tijdens de conflicten in Servië zouden jullie minder geïsoleerd zijn, maar vanaf eind 1996 zouden de controles door de politie wederom toegenomen zijn. Eind 1996 zou u samen met V.(...) naar Svilanjac verhuisd zijn, maar ook daar zouden jullie geïsoleerd zijn door de plaatselijke politie. Regelmatig zou u door agenten gecontroleerd, geslagen, afgeperst en beledigd zijn. Tijdens het conflict in Kosovo zou de politie minder vaak bij u zijn langsgekomen. In 2001 zou u een bevel gekregen hebben van het hoofd van de politie van Svilanjac en de politie van Jagodina om te verhuizen naar Jagodina. In Jagodina zou de politie om de vier dagen voor controle bij u langsgekomen zijn. Op 11 augustus 2004 zouden u en V.(...) naar het politiebureau gesleurd zijn. De politie zou uw identiteitskaart in beslag genomen hebben en u geslagen hebben. De politie zou een telefoonnummer in uw kleding gevonden hebben en toen u hen vertelde dat het een nummer was van een klant die u 4000 euro verschuldigd was, zouden zij u laten gaan hebben op voorwaarde dat u dit geld aan hen zou afstaan. Uw partner zou in het politiebureau achtergebleven zijn en u zou opgedragen zijn om onmiddellijk met het geld terug dienen te keren naar de politie. Bij het verlaten van het politiebureau zou een zigeuner, die getuige was van hetgeen zich afgespeeld heeft met de politie, u aangesproken hebben. Deze zou u tegen betaling voorgesteld hebben om u naar het buitenland te helpen vertrekken. U zou ingestemd hebben en onmiddellijk Servië verlaten hebben. Op 22 augustus 2004 bent u aangekomen in België, waar u daags nadien een asielaanvraag indiende. U vreest momenteel nog steeds vervolgd te worden omwille van uw geaardheid, bijkomend meent u dat uw straf verzaamd zal worden, omdat u zich niet meer heeft aangemeld bij de politie en omdat u illegaal het land verlaten heeft. Sinds uw aankomst in België zou u niets meer hebben vernomen over het lot van uw partner, V.(...) M.(...). U zou niet weten of hij momenteel in de gevangenis verblijft of op vrije voeten is.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een fax neer van uw advocaat B.(...) L.(...), waarin deze verklaart dat u in 1990 door de rechtbank van Jagodina veroordeeld werd, dat u sinds 2000 een cliënt van hem zou zijn, dat tegen u een strafprocedure zou lopen op basis van artikel 203 van de Strafwet en dat u sinds augustus 2004 met onbekende bestemming zou verdwenen zijn.

B. Motivering

Niettegenstaande in de ontvankelijkheidsfase besloten werd dat een verder onderzoek noodzakelijk was, stel ik -na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier- vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uit informatie van de Belgische verbindingssambtenaar in Duitsland blijkt dat u reeds op 19 november 1991 in Duitsland aankwam en op 11 december 1991 samen met uw echtgenote, V.(...) V.(...), een asielaanvraag indiende in Duitsland. Uit dezelfde informatie blijkt tevens dat u op 29 april 1993 in Duitsland werd opgesloten en nadien ook werd veroordeeld tot vijf jaar en acht maanden gevangenisstraf voor het plegen van een zware roof. Op 10 februari 1994 werd uw asielaanvraag geweigerd en op 10 april 1996 werd u uitgewezen, op basis van deze veroordeling. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het verhoor in dringend beroep op het Commissariaat-generaal en in uw vragenlijst voor het Commissariaat-generaal, ontkende u echter uitdrukkelijk ooit in enig ander land of/en in Duitsland te hebben verbleven en/of er asiel te hebben aangevraagd (verhoorverslagen DVZ vragen 16 en 26, CGVS 4/10/2004 p.

2, vragenlijst, p. 10). Aangezien uit bovengenoemde informatie duidelijk blijkt dat u ten eerste wel degelijke elders (Duitsland) asiel heeft aangevraagd en langdurig in Duitsland verbleven heeft (19/11/1991-10/04/1996) en ten tweede dat u in tegenstelling tot wat u aanvankelijk beweerde op de Dienst Vreemdelingenzaken, op het Commissariaat-generaal zowel in dringend beroep als tijdens de procedure ten gronde en in uw vragenlijst (gehoor DVZ, vraag 13 en 41; gehoor CGVS DB, p. 1; gehoor CGVS TG, p. 1; vragenlijst CGVS, p. 2) wel degelijk gehuwd was/bent en tevens samen met uw echtgenote, V.(...) V.(...), een asielaanvraag indiende in Duitsland, dient vastgesteld te worden dat u de Belgische autoriteiten op intentionele en ernstige wijze trachtte te misleiden. Er kan dusdanig niet het minste geloof worden gehecht aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert vindt u in bijlagen in het administratieve dossier.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ik helemaal geen geloof hechten aan uw asielrelaas en de door u uiteengezette vluchtmotieven. Omwille van dit gebrek aan geloofwaardigheid hebt u bijgevolg al evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegd fax van een brief van uw advocaat, B.(...) L.(...), is niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te kunnen weerleggen. Er kan aan dit document niet de minste bewijskracht toegekend worden. Volgens uw advocaat zou er immers sinds 2000 een strafrechterlijke procedure tegen u hangende zijn op basis van artikel 203 van de Strafwet wegens onzedelijk gedrag. Vooreerst is er niet gespecificeerd om welke strafwet het zou gaan. Daarnaast komt de beschuldiging van onzedelijk gedrag niet overeen met de inhoud van artikel 203 van de in 2000 in Servië van kracht zijnde strafwetten. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat artikel 203 van de Strafwet van de Federale Republiek Joegoslavië over misdrijven in een militaire context gaat nl. het bieden van weerstand aan een overste. Volgens dezelfde info bestraft artikel 203 van de Strafwet van de Servische Republiek het achterhouden van informatie over misdrijven en hun dader.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op overeenkomstig het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”. Uit informatie van de Duitse asielinstanties, die is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 24, Landeninformatie, mail mevr. Dewispelaere BAMF/Zentralaußenstelle Dortmund) is immers gebleken dat verzoeker getracht heeft de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden door zijn asielaanvraag, zijn verblijf en zijn veroordeling in Duitsland te verzwijgen of zelfs uitdrukkelijk te ontkennen. Overeenkomstig het beginsel “*fraus omnia corrumpit*” kan volgens verweerder in dergelijk geval geen gunstig gevolg worden verleend aan het beroep en is het bijgevolg niet ontvankelijk.

2.2. Het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” staat er op grond van de terzake dienstige rechtspraak van de Raad van State niet aan in de weg dat een vreemdeling, ten overstaan van wie door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus is genomen, over het vereiste belang beschikt om die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan te vechten, tenzij zou blijken dat het beroep tot nietigverklaring zelf door bedrog is aangetast. (RvS 23 november 2009, nr. 198.144; RvS 31 oktober 2008, nr. 187.572). De vaststelling dat verzoeker bij zijn asielaanvraag heeft gepoogd de asielinstanties te misleiden volstaat bijgevolg niet om het beroep als niet ontvankelijk te beschouwen en om geen uitspraak te doen over de erkenning als vluchteling en over de subsidiare beschermingsstatus, zoals de verwerende partij aanvoert.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker overloopt de motieven van de bestreden beslissing en geeft toe dat hij in Duitsland in 1991

asiel aanvraag en dat hij in 1996 werd uitgewezen. Omdat dit al 8 jaar geleden is en zijn asielaanvraag van toen niets te maken heeft met zijn asielaanvraag van nu en hij niet meer aan deze periode uit zijn leven herinnerd wil worden, heeft betrokkene dit bewust niet verteld. Hij verbleef van 1996 tot 2004 in Servië en hij werd wel degelijk verschillende malen slachtoffer van geweld en bedreigingen omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Homoseksualiteit wordt in Joegoslavië niet getolereerd en is taboe. Hij wenst te benadrukken dat hij geen echtgenote heeft en ongehuwd is, zoals blijkt uit het aan het verzoekschrift toegevoegde attest. V. V., die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zijn echtgenote wordt voorgesteld, is inderdaad samen met hem naar Duitsland gegaan, maar daarna heeft hij haar nooit meer gezien of met haar contact gehad. Zij wordt dus verkeerdelijk als zijn echtgenote aanzien. Vervolgens gaat verzoeker in op het motief uit de beslissing dat aan de brief van verzoekers advocaat geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan zich hiermee niet akkoord verklaren en benadrukt dat er sedert 2000 een strafprocedure hangend is wegens onzedelijk gedrag. Omdat hij onvoldoende juridisch onderlegd is, zal hij zijn advocaat raadplegen om te zien op welke specifieke artikelen van de strafwet men zich beroept. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat men weigert hem het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivering. Verzoeker stelt dat uit de beslissing niet blijkt dat artikel 48/4, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) werd onderzocht, terwijl er redenen voor zijn, aangezien verzoeker omwille van zijn geaardheid niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst waar een andere geaardheid, zoals homo- of biseksualiteit niet wordt getolereerd. Hij vreest dat hij om die reden onmenselijke en vernederende behandelingen zal moeten ondergaan. Verzoeker verwijst naar de definitie van subsidiaire bescherming en naar artikel 3 van het EVRM en stelt dat er op dit punt geen afdoende motivering is.

3.2. De bestreden beslissing acht verzoekers asielrelaas totaal ongeloofwaardig omwille van het achterhouden van zijn eerdere verblijf en asielaanvraag in Duitsland. Uit de informatie die werd ingewonnen blijkt bovendien dat niet het minste geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid.

3.3. De redenen die verzoeker aangeeft waarom hij bewust niet heeft verteld dat hij in 1991 in Duitsland asiel aanvraag, met name omdat dit reeds lange tijd geleden is, omdat zijn toenmalige asielaanvraag niets met zijn huidige te maken heeft en omdat hij niet wil herinnerd worden aan deze periode uit zijn leven, vormen geen rechtvaardiging die hem toelaat deze gegevens achter te houden bij het indienen van een asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker op 19 november 1991 het Duitse grondgebied betrad en op 11 december 1991 met zijn echtgenote V. V. een asielaanvraag indiende, waarna hij op 10 april 1996 werd uitgewezen (stuk 24, Landeninformatie, mail mevr. Dewispelaere BAMF/Zentralaußenstelle Dortmund). De Raad stelt vast dat verzoeker dit niet enkel verzweeg, maar zelfs het tegendeel beweert (stuk 10, Vragenlijst, p. 10). Van een asielzoeker wordt echter verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag wat onder meer inhoudt dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS 22 juni 2004, nr. 132.743). De door verzoeker ingeroepen verschoningsgronden voor zijn bedrog zijn bijgevolg totaal onaanvaardbaar.

3.4. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn bewering dat hij werd vervolgd omwille van zijn geaardheid, maar weerlegt de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing niet dat hij in Duitsland samen met zijn echtgenote een asielaanvraag had ingediend, wat de geloofwaardigheid van deze bewering ernstig in het gedrang brengt. Door toe te geven dat hij in Duitsland vergezeld was van een vrouw, maar dat dit niet zijn echtgenote was, levert verzoeker helemaal geen bewijs van zijn beweerde homoseksuele geaardheid. Het celibaatsattest dat verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, gaat vergezeld van een eensluidende vertaling. Dit document bevestigt enkel verzoekers burgerlijke staat op 2 maart 2007, en toont geenszins aan dat hij in 1991 niet gehuwd was met de vrouw die hem in Duitsland vergezelde, zoals trouwens kan worden afgeleid uit de stukken van het administratief dossier (stuk 24, Landeninformatie, Landratsamt Pfaffenhaffen, Ausweisung und Abschiebung (...), p. 2) en vormt evenmin een bewijs van zijn seksuele geaardheid.

3.5. Verzoekers blote affirmatie dat er wel degelijk sedert 2000 een strafprocedure hangend is en zijn aankondiging dat hij zal laten nagaan op welke artikelen van de strafwet men zich beroept, is niet bij machte de vaststelling te weerleggen dat het faxbericht van verzoekers advocaat geen enkele bewijskracht heeft en dat de erin opgesomde artikelen van de strafwet van de Federale Republiek Joegoslavië geen uitstaans hebben met onzedelijk gedrag. Verzoekers betoog is niet bij machte het gebrek aan bewijskracht van het faxbericht op te heffen.

3.6. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat er geen motieven zijn opgenomen in de beslissing omtrent de subsidiaire bescherming. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker omwille van het gebrek aan geloofwaardigheid al evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Gelet op het feit dat verzoekers asielrelaas totaal ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich niet langer steunen op deze elementen om een onmenselijke of vernederende behandeling aannemelijk te maken waaruit zou moeten blijken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoekers betoog doet op geen enkele wijze afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing die steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN